

מעילה ה

משה שווערד

1. ספר מעיל אהרן

היתר שחיטה שנינו - אין הפירוש שניתר לשחוט, אלא שניתר ע"י השחיטה להתחיל העבודה ע"י הכהנים. והכי פירושו, היתר הבא ע"י שחיטה שנינו, כ"כ תוס' כאן. ועיין בתוס' שמיישב כמה קושיות שיש לכאורה למ"ד היתר שחיטה. (וביד בנימין כתב, דהכונה לאיסור נבלה שהותר ע"ש).

2. ספר מעיל אהרן

היתר זריקה - היינו שנתקבל בהכשר והותר לזרוק, וממילא נחשב כבר כאילו הותר לאכילה, שכל העומד לזרוק כזרוק דמי (ואין לזה שייכות למחלוקת ר"ש ורבנן בש"ס עיין בתוס' ד"ה היתר) וע"כ נקרא שעת היתר לכהנים, שהותר לאכילה.

ולקמן בגמרא מבואר דלא נאמר כן א"כ היתה ראויה לזריקה, אבל אם קבל הדם רגע קודם השקיעה אין זה נקרא היתר זריקה כיון שלא היתה ראויה לזרוק.

היתר אכילה - היינו שהזריקה נעשתה בהכשר וממילא הותר באכילה לכהנים, ואף דאין הכהנים מותרים לאכול עד שיקטירו האימורים, מ"מ כיון שאם נאבדו האימורים וכדומה אין הקטרתן מעכבת אכילת הבשר, הרי שהזריקה הוא עיקר המתיר ונקרא שעת היתר לכהנים.

נמצא דשונה פירוש תיבת היתר שחיטה מפירוש תיבת היתר זריקה ואכילה, דהיתר שחיטה היינו שנעשית השחיטה כראוי והותר להתחיל העבודה ע"י הכהנים, (או שהותר איסור נבלה כמ"ש לעיל). והיתר זריקה ואכילה פירושו שנעשה מותר לזרוק או לאכול.

וגם פירוש דברי המשנה דתנן שעת היתר לכהנים שונה, דלמ"ד היתר שחיטה פירושו הותר לכהנים להתחיל עבודתן מקבלה ואילך, (או שהותר איסור נבלה). ולמ"ד היתר זריקה ואכילה פירושו שהותר לכהנים לאכול, או ע"י זריקה ממש או שנחשב כהותר ע"י שהוא עומד לזרוק - דכזרוק דמי.

3. הערות הגר"ש אלישיב מסכת מעילה דף ד עמוד ב

הא דסגי בהיתר שחיטה דע"ז נפרד הבשר מהאימורים

היתר שחיטה שנינו. סברתו כמו שנתבאר לעיל דס"ל דא"צ שיהיה מותר לכהנים כדי שיהיה עליו מעילה וסגי במה שאינו קדשי ה', וע"י השחיטה נתברר לחלק נפרד מהבשר ולא שייך ביה מעילה. מיהו פשוט דכ"ז שייך רק בקדשי קדשים לגבי להתיר

איסור מעילה מהבשר, אבל להחזיל איסור מעילה על אימורי קדשים קלים צריך שיהיה בפועל קדשי ה' ואי נפסל הבשר בזריקה לא הוה קדשי ה' ולית ביה מעילה.

4. ספר יד בנימין

ותוס' צמשנה דכיון דכזר הי' שעת היתר לכהנים תו לא מיקרי קדשי ה'.

והנה בשלמא למ"ד היתר אכילה שנינו מוזן שפיר דע"י הזריקה שהותר באכילה פקע מיני מעילה וכן למ"ד היתר זריקה היינו כיון שנתקבל הדם בכשרות אמרי' כל העומד ליזרק כזרוק דמי, אצל למ"ד היתר שחיטה ז"צ מה טעם הוא דע"י השחיטה פקע מעילה מיני, והתוס' פי' למ"ד היתר שחיטה הא דקרי לי' שעת היתר לכהנים היינו משום דהוא היתר לעבודת כהנים, ואכתי ז"צ מה סברא הוא דליפקע המעילה ע"י ההיתר לעבודת כהנים.

וי"ל דס"ל כיון דהשחיטה מתיר איסור נצילה והוא הגורם שיצוא אח"כ לידי היתר אכילה שפיר מועיל להפקיע כזר ממעילה, ואף שעדיין לא הותר באכילה עד אחר עבודת הכהנים מ"מ כיון שכזר התחיל גורם אחד של היתר ע"י השחיטה (שהפקיע איסור נצילה) וגם" הוא ראוי לעבודת כהנים ע"י השחיטה שפיר פקע המעילה, ובשוחט צום חזרק צלילה דמועלין כ' התוס' למ"ד היתר שחיטה ז"ל דמיירי ששחט סמוך לשקיעה"ח דשוב אינו ראוי לעבודת כהנים, והיינו דאע"ג דהשחיטה כשלעצמה כשירה ומתיר איסור נצילה מ"מ צע"י נמי שיהי' ראוי לעבודת כהנים ע"י גורם ההיתר של השחיטה ונמצא דהיתר שחיטה כולל צ' דברים שיהא שחיטה כשירה וגם ע"י השחיטה יהי' ראוי לעבודת כהנים ודו"ק.

דף ה' בגמ' חזקי' אמר היתר שחיטה שנינו ר"י אמר היתר אכילה שנינו א"ר זירא וכו'. עיקר הטעם דכל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין צו פירש"י

דין כן דמ"ד היתר שחיטה ס"ל דזהבשר
 חשיב נעשית מלכות ע"י השחיטה, דהקבלה
 והזריקה הם דם ולא בשר, ומ"ד היתר
 זריקה ס"ל דאף הקבלה היא בכלל הקרבן ולא
 רק דם כיון דלר"ך לקבל דם מהפר א"כ
 הו" עבודה בכל הפר, אבל הזריקה שהיא
 דם עלמו אינו שייך אל הבשר וחשיב נעשית
 מלכות בקבלה, ומ"ד היתר אכילה ס"ל דמלכות
 זריקה כל הקרבן מחייבתו עכ"ד, ואמנם
 מפשטות דברי התוס' בסוגיין מוכח דעיקר
 הטעם דזריקה מפקיע ממעילה הוא משום
 דהזריקה מביאה לידי היתר אכילה, ועוד יש
 להוכיח מזריקת פיגול דמוציאה מידי מעילה
 למאן דפליג ארז גידל והרי החס לא שייך
 נעשית מלכות, ושו"ר שהוא בעלמו כבר העיר
 שם בזה להלן וכ' דל"ל דדברי התוס' לקמן
 י' הוא רק אליבא דרז גידל, ומיהו אם נפרש
 בפשטות דהא דזריקה מפקיע ממעילה הוא
 משום שמביא לידי היתר אכילה אין להקשות
 מזריקת פיגול שמוציא ממעילה די"ל כמו
 שפי' התוס' לעיל דף ד' ע"ב (ד"ה לא)
 דזריקת פיגול חשיב שפיר רחמנא להיות בכלל
 הרבאח אכילה עיי"ש וק"ל, ויש מקום לומר
 דרק למ"ד היתר שחיטה יקבור עכ"פ הטעם
 משום דנעשית מלכות, ואולם מדברי התוס'
 הרי מצוהר שהוא משום דראוי לעבודת כהנים
 ולא משום דנעשית מלכות, ולכאוי ז"ע מלשון
 רש"י ותוס' לקמן ר"פ חטה"ע דף ח' ע"ב
 צהא דתני רב הוזה דמה שפי' דלאחר הזאה
 חשיב "נעשית מלכות", ועי' מה שכתבנו שם.

והנה גם "מקדש דוד" ח"א סי' ז' אות
 ה' מביא מדברי התוס' לקמן דף י'
 (ד"ה הכל) דמוכח הטעם דזריקה מפקיע
 ממעילה הוא משום דע"י הזריקה נעשית כבר
 מלכות והוי ככל דבר שנעשה מלכות דאין
 מועלין, ולפי"ז כ' דיט לבאר פלוגתא דאמוראי

5. תוספות מסכת מעילה דף ד עמוד ב

היתר שחיטה שנינו - שמיד שנעשית השחיטה בהכשר אין מועלין או היתר זריקה דבעינן שיהא ראוי לזריקה קודם שיצא
 מידי מעילה כגון שנתקבל הדם בהכשר ואם תאמר בשלמא אי אמרת היתר אכילה שנינו היינו דקרי ליה היתר לכהנים
 דהיינו לאחר זריקה שאז מותר באכילה אלא אי אמרת היתר זריקה מאי היתר לכהנים איכא ויש לומר דקודם זריקה גמי
 קרי ליה היתר לכהנים משום דכיון דעומד ליזרק כזרוק דמי ואם תאמר אם כן ליבעי אי הלכה כרבי שמעון אי כרבנן

דפליגי בהא (מנחות דף קב:) דר"ש אית ליה כזרוק דמי ורבנן לית להו כזרוק דמי וכי תימא אין הכי נמי מיבעי ליה כו' זה אינו דאם כן מאי מיייתי מהני דלקמן דהיתר זריקה שנינו לימא ר"ש היא ועוד דמיייתי נמי לקמן מרבי שמעון גופיה אלמא מיבעיא ליה אפילו לר"ש וי"ל לכולי עלמא דבין לר"ש ובין לרבנן קבעי דלא פליגי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לענין אכילה לא ואיכא למיבעי אליבא דתרווייהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לא פקעי קדשי קדשים עד לאחר זריקה או לאידך גיסא דע"כ לא קאמרי רבנן לאו כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין משום דלא קרינן בה אשר יאכל (ויקרא יא) אלא לאחר זריקה אבל הכא כיון דעומד ליזרק מיד פקעי קדשי ה' דכזרוק דמי וא"ת כי היכי דקאמר היתר זריקה [שנינו] כי נעשית הקבלה בהכשר כמו כן היה לו לומר כי נעשית השחיטה בהיתר היתר קבלה [שנינו] כלומר שבא לידי [היתר] קבלה וי"ל דלא דמי דגבי זריקה שייך שפיר לשון היתר זריקה לפי שכשנתקבל בהכשר אז מותר לזרוק ואם נתקבל בפסול אסור לזרוק אבל כי נמי נשחט בפסול אין אסור לקבל הלכך לא שייך לומר היתר קבלה אלא היתר שחיטה כלומר שנעשה השחיטה בהיתר וקרי ליה היתר לכהנים לפי שהוא היתר לעבודת כהנים וא"ת למ"ד היתר שחיטה שנינו שחט בצפון וקבל בדרום אמאי מועלין כיון שנעשית השחיטה בהיתר י"ל דמייירי כגון שקיבל קודם גמר שחיטה דהשתא לא נגמרה השחיטה בהכשר וא"כ כששחט ביום וזרק בלילה מאי איכא למימר י"ל התם נמי מייירי כששחט כל כך סמוך לשקיעת החמה עד שהוצרך לזרוק בלילה ואם כן לא היתה שחיטתו היתר לעבודת כהנים.

6. שפת אמת על מעילה דף ד/ב

בגמ' היתר שחיטה שנינו. הקשו בתוס' ממתני' דשחט בצפון וקיבל בדרום. ותי' דקיבל קודם שגמר השחיטה. ותמוה בעיני דאיך אפשר לקבל כל הדם קודם גמר שחיטה. ואי נשאר עוד קצת דם בבהמה אחר גמר שחיטה שפיר יוצא מידי מעילה כיון דראוי עוד לקבל יתר הדם בצפון. ומה בכך שהתחיל לקבל הדם בדרום. ויותר הי' אפ"ל דמתני' מייירי בעולה [דאינה יוצאת מידי מעילה ע"י שחיטה וזריקה]. מיהו מסיפא תמוה למ"ד היתר שחיטה שנינו דתני שקיבלו פסולין והלא כבר הי' היתר השחיטה. מיהו שם יש ליישב כשיטת תוס' דקיבלו וזרקו קודם גמר שחיטה ובהני פסולין דעושינן שיריים כגון טמא וליכא תו תקנתא. מיהו דוחק גדול לקבל ולזרוק קודם גמר שחיטה וצ"ע:

7. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת מעילה דף ה עמוד א

בתוס' ד"ה היתר (בסוה"ד), וא"ת למ"ד היתר שחיטה שנינו שחט בצפון וקבל בדרום אמאי מועלין י"ל דקיבל קודם גמר שחיטה. יש להקשות מה שייך קבלה קודם גמר שחיטה הא בשעת קבלה עדיין לא היה שחיטה כשירה בקרבן ולא מסתבר דמקרי כה"ג קבלה כשירה. ובתוס' זבחים (ק"י ע"א ד"ה ואי) משמע דשייך לקבל הדם אחר ששחט סימן אחד, ועיין שו"ת בית יצחק (יו"ד סו"ס ט"ז) שתמה ע"ד התוס' דהא איכא ד' עבודות בקרבן והסדר צריך להיות קודם שחיטה ואח"כ קבלה.

וע"כ צריך לומר דתי' התוס' דקבל קודם גמר שחיטה מייירי ששחט רוב ב' סימנים קודם קבלה ואח"כ גמר את שחיטתו. דאף דבשעת קבלה הוה כבר קבלה כשירה מ"מ לא חשיב דאיכא היתר שחיטה כיון שלא מירק את השחיטה. ואף דכשר בשחיטת רוב סימנים ואפשר כבר לקבל את הדם, מ"מ כיון דאיכא דין לכתחילה דמצוה למרק בקדשים (כדאיתא ביומא ל"ב ע"ב) לא מקרי דגמר שחיטתו.

וצריך להוסיף דלמרק את השחיטה הוא דין דאורייתא ומשו"כ לא חשיב דנגמרה השחיטה, וכיון שלא נגמרה השחיטה לא מקרי עומד לקבלה ומודה חזקיה דלא יצא מידי מעילה. [ויעויין לקמן ו' ע"א מה שנתבאר שם בתוד"ה ת"ש ר"ש אומר].

8. דף על הדף מעילה דף ה עמוד א

וכתב בספר תקנת עזרא: לכאורה קשה, דאם כן גם השחיטה היתה ודאי סמוך לשקיעת החמה אחר תמיד של בין הערביים, ואם כן אפילו הוי שהות למזרקה נמי איך הוה נראה לזריקה, הא קיימא לן בפסחים [דף י"ח ע"ג] שאין לאחר שום קרבן אחר תמיד של בין הערבים משום דעליה השלם כל הקרבנות כולם, ואין לומר דדם אין איסור לזרוק אחר התמיד כדאיתא בפסחים שם, דהרי זה אינו לר"י בריב"ב כמו שכתב התוספות בהגיגה [דף נ"א] ובטורי אבן פרק ד' דר"ה.

וי"ל דמייירי שנשחט בדיעבד אחר שחיטת התמיד וזריקת דמו קודם הקטרתו על המזבח, דבכה"ג אין איסור לזרוק הדם כמו שכתב התוספות במנחות [מט ב] ובמשנה למלך פ"א מהלכות תמידין עיין שם.

9. ספר מעיל אהרן

וש"מ היתר זריקה שנינו - וזהו קושיא
חזקה למ"ד היתר אכילה, וגם לחזקה אף
שאינו קושיא נגדו דהא לדידיה ודאי נחשב
זה לשעת היתר, מ"מ גם לדידיה אינו מיושב,
דהו"ל לר' יהושע לומר חידוש יותר דאף
היתר שחיטה נחשב שעת היתר אף שאח"כ
קיבל בפסלות ולכוונה זו הקדים ר' זירא
"לא דייקא" כחזקה, וזהו כוונת תוס' ד"ה
חזקה.

10. ספר מעיל אהרן

לא דלן הבשר - ואף שאין בזה כדי
ליישוב מה שהקשינו לחזקה לא איכפת לן,
דאינה קושיא חזקה אלא דלא דייקא כוותיה
כמ"ש לעיל, כן כתבו התוס' בד"ה לאו.
ולפי גירסת הכסף משנה הנ"ל אתי שפיר
טפי, דלא הקשתה הגמרא כלל על חזקה,
וע"כ לא הוצרך לתרץ כלום.

11. ספר מעיל אהרן

והתוס' כתבו דיש ספרים דגרסי, "או",
וס"ד דהוא שני אופנים נפרדים, ר"ל קבלוהו
פסולים או זרקוהו פסולים (והיינו ע"כ כמ"ד
היתר אכילה, דהא מבואר שאפי' אם קבלו כשרים
וזרקו פסולים ג"כ לא חשיב שעת היתר).

אילימא דקבלוהו פסולין וזרקוהו
פסולין, (כצ"ל שטמ"ק אות ז') - זהו גירסתנו
בגמ', ולפ"ז הס"ד הוא, דהוא המשך אחד
- שקבלוהו וזרקוהו פסולים, וכך משמע
מרש"י כדבסמוך.

12. ספר מעיל אהרן

ל"ל עד דאיכא תרתי - לפי גירסתנו
(גירסת רש"י) הקושיא היא דלא הו"ל למימר
רק קבלו פסולין ותו לא.
ולפי גירסת תוס' הקושיא היא דלא הו"ל
למימר אלא זרקוהו פסולים ותו לא, דקבלו
למה לי, כיון דהיתר אכילה שנינו.

13. ספר מעיל אהרן

חטאת פסולה וכו' - הנה כדי להבין סוגיא זו נקדים הקדמה קצרה, כתוב בתורה (ויקרא ו:כ) בפרשת חטאת "ואשר יזה מדמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדוש". וזה גזירת הכתוב בבגד שניתו עליו מדם חטאת להצריכה כיבוס דוקא בעזרה. ודין זה אינו אלא על דם הראוי לזריקה (היינו שנחבל בהכשר), ורק עד שיזרק. אבל קודם שהוכשר לזריקה, או אחר זריקה, א"צ כיבוס. וכל דינים אלו נלמדים מתיבות "אשר יזה" דמשמע שראוי לזריקה ועדיין לא נזרק.

14. ספר מעיל אהרן

דפסול עושה שיריים - פירוש, אחר שיעשה הפסול עבודה א"א לתקנו עוד ע"י שיעשנה כשר עוד הפעם, דעבודת הפסול נחשבת עבודה, ולא אמרינן כמאן דליתא דמי, ולכך נעשה בעבודתו כל הדם שיריים ואי אפשר לקבל ולזרוק עוד. ועיין מה שנבאר ברש"י ותוס' אם זה נאמר רק על זריקה, או גם ע"י הקבלה של פסול נעשה שיריים.

15. ספר חידושי בתרא

סח) ה: בעא מיניה ר"ל מר"י פסול מהו שיעשה שיריים כו'. יש מפרשים דהא דא"א לזרוק שנית אחר זריקת פסול, אינו משום דכבר היתה כאן זריקה בקרבן, דמ"מ זריקה כשרה עדיין חסרה בקרבן, אלא דבזריקת טמא נדחה כל הדם מזריקה, והיינו עושה שיריים שנדחה כל הדם, ולא שנעשה שיריים ממש,

דזריקת פסולה אינו עושה שיריים, רק הכוונה שנדחה הדם, וע' ברמב"ם פ"א מפסוה"מ הכ"ח שכתב וז"ל שזה שקיבל הכשר באחרונה שיריים הוא ואינו כלום ע"כ, וכן בפ"ג דמעילה ה"ג וז"ל שזה הדם שיריים הוא ואין זריקת השיריים מועלת ע"כ, א"כ אין החסרון בזה דלא שייך לעשות בקרבן פעמיים זריקה, דמצד זה כיון דעדיין לא היתה זריקה כשרה הי' אפשר לזרוק שנית בכשרות, ורק דנדחה כל הדם. וצ"ע דאף דהוכיח מהרמב"ם דאין טעם דשיריים משום דאין שייך זריקה פעמיים, מ"מ משמעות הרמב"ם אינו דמטעם דיחוי הוא, אלא משום שנעשה שיריים ממש, דאז יש להבין מה שהאריך בלשונו לקבוע שזה הדם שיריים ואח"כ מסביר מה חסרון בשיריים, דאין זריקת השיריים מועלת, אבל אילו מטעם דיחוי הוא אין הסברו "ואין זריקת השיריים מועלת", טעם לדבוק אלא משום דנדחה, וא"כ למה האריך בדבר שאינו נוגע.

ותירץ בחידושי הגרי"ז (זבחים לד:) דבפסול
 שלא לשמה שאינו עושה שיריים, אם יחזור
 הכשר ויקבל אה"נ שאסור ליזרק, דהדם
 פסול מחמת מחשבת שלא לשמה שפוסל
 כל הקרבן, אבל מ"מ אם הדם שבכלי יעלה
 על המזבח הדין הוא דאם עלה לא ירד,
 ויזרוק לכתחלה משא"כ בחוץ לזמנו וחוץ
 למקומו, אע"ג דפיגול הוא ג"כ מאותן פסולין
 שאם עלו לא ירדו, אבל כיון דחל שם
 שיריים בהדם הנשאר בצואר, ממילא אם
 יחזור הכשר ויקבל, והדם ייעלה ע"ג המזבח
 יהיה הדין דירד, וזהו הנפק"מ בהא דיש
 שם שיריים בחוץ לזמנו וחוץ למקומו.]

[אין לך דבר שיעשה שיריים אלא חוץ
 לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצין לפיגולו
 - צ"ע דהלא המחשבה פוסלת בלא"ה כל
 הקרבן ומה ניתוסף בזה שחוץ לזמנו וחוץ
 למקומו עושה שיריים, הא גם בלא זה לא
 שייך שיחזור הכשר ויקבל ויזרוק כיון שנפסל
 כל הקרבן. וגם בשלא לשמה דאינו עושה
 שיריים לא שייך שיחזור הכשר וקבל ויזרוק,
 דהפסול מחשבה פוסל כל הקרבן.]

17. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת מעילה דף ה עמוד ב

הפיגול לעולם מועלין בו מאי לאו דלא זרק. הק' התוס' היאך הוה ס"ד דמיירי בלא זרק הא קודם זריקה פשיטא דאיכא מעילה, וכמו דמייתי לעיל סיעתא לרב גידל דחזינן הכא דזריקה אינה מפקעת מידי מעילה. ומתמצים דלשון לעולם משמע דמיירי בין בזרק בין בלא זרק, ומשמע ליה דדוקא בקבלה פסולה דפיגול איכא מעילה בלא זרק אבל בקבלה כשירה אף קודם זריקה ליכא פיגול.

מיהו י"ל עוד בזה דלס"ד קאי דלא כרב גידל ורק למסקנא קאמר קמ"ל כרב גידל, (וכדשקיל וטרי בסוגיא דלעיל דרב גידל אינו דין מוסכם). ובלא דברי רב גידל הוה ס"ל דזריקת פיגול מוציא מידי מעילה דחשיב זריקה כשירה, וכמו שמועיל ליחשב הרצאת כשר דייחשב קרב המתיר כמצוותו וכמשנ"ל לעיל. וזה הוה ס"ד דהש"ס דמיירי ע"כ בלא זרק דאי איכא זריקה ודאי דנפיק מידי מעילה, דהשתא קיימינן דזריקת פיגול מתירה את איסור מעילה, וא"כ קשיא למ"ד היתר אכילה שנינו דלהאי מ"ד בעינן דוקא זריקה כדי להתיר איסור מעילה וא"כ קודם זריקה אף בכשר לא נפיק מידי מעילה.

ולמ"ד היתר זריקה שנינו א"ש דמצינן לאוקמא לברייטא קודם זריקה, דבכשר אף קודם זריקה הותר איסור מעילה משום דראוי לזריקה, ורק בפיגול איכא דין מיוחד דלא הותר איסור מעילה קודם זריקה. ואף דהשתא קיימא דגם בפיגול אחר זריקה הותר ביה איסור מעילה, וא"כ לכאורה להאי מ"ד דהיתר זריקה צריך להיות מותר גם קודם זריקה. י"ל בזה דהא דסגי בקבלה להתיר איסור מעילה הוא משום דאיכא היתר בפועל לזרוק, וא"כ גבי פיגול דאסור לזרוק את הדם לא חשיב דאיכא היתר זריקה ולכך עד שיהיה זריקה בפועל לא הותר ביה איסור מעילה.

וע"ז מתרץ בגמ' דמיירי אחר זריקה וכרב גידל דלא מהני זריקת פיגול להפקיע מידי מעילה, וא"ש דבכשר כה"ג נפיק מידי מעילה דאיכא גם היתר אכילה. והגמ' לעיל דאוקי לברייטא דוקא אחר זריקה קאי כמ"ד היתר אכילה שנינו ולכך הוה פשוט להש"ס דמיירי אחר זריקה. וזה הביאור עולה יפה בסוגיין אלא דהתוס' פירשו באופן אחר מיהו בדברי רש"י נראה פירושו כדברינו.

18. שפת אמת מסכת מעילה דף ה עמוד ב

שם בגמ' ת"ש הפיגול כו' ש"מ היתר זריקה שנינו נראה לפרש דס"ד דגמ' הוי דלא כר' גידל רק זריקת פיגול מוציא מידי מעילה מיהו היתר זריקה כיון דכל מה דמוציא מידי מעילה משום דעומד לזרוק כזרוק דמי בהא ודאי קבלה בפיגול אינו מוציא מידי מעילה דהא אינו עומד לזרוק כלל ולהכי בעי להוכיח דהיתר זריקה שנינו ומשני לא רק היתר אכילה וכדר' גידל ודברי התוס' אין מובנים לי בזה: